

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 6 września 2022 r.

Pozycja 145

POSTANOWIENIE

z dnia 16 lutego 2022 r.

Sygn. akt Ts 33/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.J. w sprawie zgodności:

- 1) art. 258 § 1 oraz art. 260 § 2 zdanie drugie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz. 1270, ze zm.) z art. 10 ust. 2; art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 175 § 1 ustawy wymienionej w punkcie pierwszym z art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji;
- 3) art. 398²³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm.) w zakresie zwrotu „jako sąd drugiej instancji”, z art. 10 ust. 2; art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji;
- 4) art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) „w zakresie, w jakim stosuje się na jego podstawie do rozpoznania wniosku o którym mowa w przepisie ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego oraz ustawę o kosztach sądowych w sprawach cywilnych”, z art. 7; art. 7 w związku z art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1; art. 79 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 lutego 2021 r. (data nadania) K.J. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

1.1. Decyzją Prezydenta Miasta T. z 5 kwietnia 2017 r. (znak: [...]) skarżącej odmówiono przyznania jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia dziecka. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z 22 maja 2017 r. (sygn. [...]), od którego skarżąca wniosła skargę do sądu administracyjnego. Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. (dalej: WSA) z 5 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]) skargę oddalono.

Postanowieniem starszego referendarza sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. z 10 maja 2018 r. (sygn. akt jw.) oddalono wniosek skarżącej o przyznanie prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem WSA z 19 czerwca 2018 r. (sygn. akt jw.), od którego skarżąca wniosła zażalenie. Zostało ono odrzucone postanowieniem WSA z 19 lipca 2018 r. (sygn. akt jw.), od którego skarżąca wniosła skargę kasacyjną. Postanowieniem WSA z 14 sierpnia 2018 r. (sygn. akt jw.) skarga kasacyjna została odrzucona.

Postanowieniem starszego referendarza sądowego w WSA z 10 stycznia 2019 r. (sygn. akt jw.) odmówiono przyznania skarżącej prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Od tego orzeczenia skarżąca wniosła sprzeciw. Postanowieniem WSA z 25 lutego 2019 r. (sygn. akt jw.) zaskarżone orzeczenie zostało utrzymane w mocy. Od tego postanowienia skarżąca wniosła zażalenie.

Postanowieniem WSA z 8 kwietnia 2019 r. (sygn. akt jw.) wniesione zażalenie zostało odrzucone. Na to orzeczenie skarżąca wniosła zażalenie, które zostało oddalone postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 czerwca 2019 r. (sygn. akt [...]), wskazanym w skardze jako „pierwsze ostateczne orzeczenie wydane w sprawie” w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

1.2. Postanowieniem Sądu Rejonowego w T. (dalej: Sąd Rejonowy) z 28 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]), po rozpoznaniu wniosku skarżącej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej, zawierającego wniosek o wyłączenie wskazanych referendarzy sądowych, umorzono postępowanie w sprawie wyłączenia dwóch referendarzy i oddalono wniosek w pozostałym zakresie. Natomiast postanowieniem Sądu Rejonowego z 14 października 2019 r. (sygn. akt jw.) zwolniono skarżącą od opłaty sądowej od zażalenia na postanowienie tego sądu z 28 sierpnia 2019 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego z 9 stycznia 2020 r. (sygn. akt [...]) zażalenie to zostało oddalone.

Postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym z 20 lipca 2020 r. (sygn. akt [...]) oddalono wniosek skarżącej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej. Na to orzeczenie skarżąca wniosła skargę. Zaskarżone postanowienie referendarza sądowego zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r.), które wskazano w skardze konstytucyjnej jako „drugie ostateczne orzeczenie wydane w sprawie” w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

Postanowieniem Sądu Rejonowego z 29 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie z 29 grudnia 2020 r.) skarżącą zwolniono od kosztów sądowych w zakresie opłaty

sądowej od wniosku o doręczenie postanowienia z 6 października 2020 r. wraz z uzasadnieniem. Sentencję tego postanowienia doręczono skarżącej 4 listopada 2020 r., natomiast postanowienie wraz z uzasadnieniem doręczono jej 4 stycznia 2021 r. wraz z postanowieniem z 29 grudnia 2020 r.

2. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 10 sierpnia 2021 r. (doręczonym 24 sierpnia 2021 r.) skarżąca została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie wymienionych tam orzeczeń i dokumentów oraz poinformowanie, czy od każdego z ostatecznych rozstrzygnięć wskazanych w skardze został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia. Pismem z 1 września 2021 r. (data nadania) skarżąca ustosunkowała się do tego zarządzenia.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 3 listopada 2021 r. (doręczonym 10 listopada 2021 r.) skarżąca została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: „1) udokumentowanie daty doręczenia postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 czerwca 2019 r. wraz z uzasadnieniem (sygn. akt [...]); 2) udokumentowanie daty doręczenia postanowienia Sądu Rejonowego w T. I Wydział Cywilny z 6 października 2020 r. wraz z uzasadnieniem (sygn. akt [...]); 3) wskazanie, w jaki sposób konstytucyjne wolności lub prawa skarżącej, wynikające z przepisów Konstytucji określonych jako wzorzec kontroli, zostały naruszone przez oparcie postanowienia, o którym mowa w punkcie pierwszym niniejszego zarządzenia na kwestionowanych w skardze przepisach; 4) wskazanie, w jaki sposób konstytucyjne wolności lub prawa skarżącej, wynikające z przepisów Konstytucji określonych jako wzorzec kontroli, zostały naruszone przez oparcie postanowienia, o którym mowa w punkcie drugim niniejszego zarządzenia na kwestionowanych w skardze przepisach; 5) uzasadnienie niezgodności kwestionowanych w skardze przepisów z konstytucyjnymi wolnościami lub prawami skarżącej, wskazanymi w skardze jako wzorzec kontroli”. Pismem z 16 listopada 2021 r. (data nadania) skarżąca ustosunkowała się do otrzymanego zarządzenia.

3. Skarżąca zarzuciła niekonstytucyjność: po pierwsze – art. 258 § 1, art. 260 § 2 zdanie drugie oraz art. 175 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz. 1270, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), a także art. 44 ust. 2 u.o.t.p.TK, gdyż – zdaniem skarżącej – doprowadziły do naruszenia jej konstytucyjnych wolności lub praw, stanowiąc podstawę postanowienia NSA z 14 czerwca 2019 r. i po drugie – art. 398²³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.) oraz art. 44 ust. 2 u.o.t.p.TK, gdyż – zdaniem skarżącej – doprowadziły do naruszenia jej konstytucyjnych wolności lub praw, stanowiąc podstawę postanowienia Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli skarga nie spełnia wymogów określonych w ustawie i usunięcie jej braków nie jest możliwe, gdy braki te nie zostały usunięte w terminie albo gdy skarga jest oczywiście bezzasadna.

2. Badana skarga wniesiona została w konsekwencji dwóch orzeczeń wydanych w związku z dwoma, związanymi z sobą postępowaniami sądowymi (por. postanowienie TK z 6 czerwca 2018 r., sygn. SK 44/15, OTK ZU A/2018, poz. 37).

2.1. Skarga w części, w jakiej kwestionuje konstytucyjność art. 258 § 1, art. 260 § 2 zdanie drugie oraz art. 175 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz. 1270, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.; dalej: p.p.s.a.), a także art. 44 ust. 2 u.o.t.p.TK z uwagi na to, że – zdaniem skarżącej – stanowiły podstawę postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego (sygn. akt I OZ 528/19; dalej: postanowienie NSA z 14 czerwca 2019 r.), nie spełnia wymogu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

Ustawowy termin wniesienia skargi wynosi 3 miesiące, licząc od dnia doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK). Z powodu braku odrębnej regulacji w u.o.t.p.TK, zgodnie z art. 36 u.o.t.p.TK, termin ten oblicza się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.; dalej: k.p.c., a wobec odesłania wynikającego z art. 165 § 1 k.p.c. – według przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.; dalej: k.c.). Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału (np. postanowienia z: 24 września 2013 r., sygn. Ts 137/13, OTK ZU nr 6/B/2013, poz. 614; 2 grudnia 2014 r., sygn. Ts 178/14, OTK ZU 6/B/2014, poz. 626; 6 lipca 2016 r., sygn. Ts 102/16, OTK ZU B/2016, poz. 448; 9 października 2019 r., sygn. Ts 64/18, OTK ZU B/2020, poz. 12), termin ten liczy się na zasadzie określonej w art. 112 k.c., zgodnie z którą termin oznaczony w miesiącach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca. Wyjątek od tej reguły stanowi sytuacja, w której skarżący, zamiast wnieść skargę za pośrednictwem pełnomocnika z wyboru, składa wnioski o ustanowienie i wyznaczenie pełnomocnika z urzędu (art. 44 ust. 2 u.o.t.p.TK). Wówczas termin wniesienia skargi liczy się na zasadzie określonej w art. 114 k.c., zgodnie z którą, jeżeli termin jest oznaczony w miesiącach, a ciągłość terminu nie jest wymagana, miesiąc liczy się za dni trzydzieści, gdyż ten sposób obliczania terminów ma zastosowanie, gdy terminy oznaczone w miesiącach lub latach bieżą z przerwami (zob. A. Janiak, [w:] red. A. Kidyba, *Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna*, wyd. II, Warszawa 2012, LEX/el nr 587244923). Z tego względu w postępowaniu w trybie skargi konstytucyjnej, art. 114 k.c. znajduje odpowiednie zastosowanie do zawieszonego (wstrzymanego) biegu terminu (art. 44 ust. 3 u.o.t.p.TK). Jak bowiem stanowi art. 44 ust. 3 zdanie pierwsze u.o.t.p.TK, złożenie wniosku o ustanowienie i wyznaczenie pełnomocnika z urzędu wstrzymuje bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Zgodnie zaś z art. 44 ust. 3 pkt 1-3 u.o.t.p.TK wznowienie biegu tego terminu następuje pierwszego dnia po dniu: albo doręczenia adwokatowi lub radcy prawnemu rozstrzygnięcia właściwego organu o wyznaczeniu go pełnomocnikiem skarżącego (np. postanowienia TK z: 20 kwietnia 2020 r., sygn. Ts 9/18, OTK ZU B/2020, poz. 162; 2 grudnia 2020 r., sygn. Ts 75/18, OTK ZU B/2021, poz. 27), albo uprawomocnienia się postanowienia sądu o oddaleniu wniosku o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, albo doręczenia skarżącemu postanowienia oddalającego zażalenie na postanowienie o oddaleniu wniosku o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Powyższe reguły stanowią utrwaloną praktykę orzecniczą Trybunału (np. postanowienie TK z 21 marca 2013 r., sygn. SK 32/12, OTK ZU nr 3/A/2013, poz. 37, a także postanowienia TK z: 4 października 2013 r., sygn. Ts 239/12, OTK ZU nr 5/B/2013, poz. 511; 12 października 2017 r., sygn. Ts 255/16, OTK ZU B/2017, poz. 232; 28 czerwca 2018 r., sygn. Ts 107/17, OTK ZU B/2018, poz. 128; 5 grudnia 2018 r., sygn. Ts 66/18, OTK ZU B/2019, poz. 38; 9 kwietnia 2019 r., sygn. Ts 176/18, OTK ZU B/2019, poz. 141).

Postanowienie NSA zostało skarżące doręczone 21 czerwca 2019 r. Następnie skarżąca złożyła do właściwego sądu wniosek o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania jej w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Złożenie tego wniosku wstrzymało bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 44 ust. 3 zdanie pierwsze u.o.t.p.TK). Trybunał Konstytucyjny z urzędu ustalił, iż postanowienie Sądu Rejonowego w T. z 6 października 2020 r. (sygn. akt [...]) w sprawie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (dalej: postanowienie Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r.) doręczono skarżącej 4 listopada 2020 r. Dlatego zgodnie z art. 44 ust. 3 pkt 3 u.o.t.p.TK, 5 listopada 2020 r. bieg terminu wniesienia skargi został podjęty. Oceny tej nie zmienia okoliczność, iż uzasadnienie tego postanowienia doręczono skarżącej 4 stycznia 2021 r., gdyż zasadą jest, że moc wiążąca orzeczenia określa jego sentencja (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2015 r., sygn. IV CSK 181/14, LEX/el nr 521722648 i 9 września 2015 r., sygn. IV CSK 726/14, LEX/el. nr 521920837). Doręczenie skarżącej uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r. nie miało bowiem wpływu na skuteczność tego orzeczenia w zakresie, w jakim utrzymywało ono w mocy postanowienie referendarza sądowego z 20 lipca 2020 r., oddalające wniosek skarżącej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Skarga konstytucyjna została wniesiona 22 lutego 2021 r. przez pełnomocnika ustanowionego przez skarżącą z wyboru, a więc po upływie biegu terminu. Skoro bowiem od dnia doręczenia skarżącej postanowienia Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r. do dnia wniesienia skargi upłynęło więcej niż 3 miesiące, to skarga konstytucyjna została złożona z uchybieniem tego terminu tym bardziej, że rozpoczął on bieg z dniem doręczenia skarżącej postanowienia NSA z 14 czerwca 2019 r. (tj. ostatecznego orzeczenia), co miało miejsce przed dniem doręczenia jej postanowienia Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r. (tj. orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu). Należy również wyjaśnić, że złożenie wniosku o ustanowienie i wyznaczenie pełnomocnika z urzędu nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi, gdyż z chwilą ziszczenia się jednej z przesłanek wymienionych w art. 44 ust. 3 pkt 1-3 u.o.t.p.TK, termin ten będzie dalej (zob. postanowienie TK z 28 czerwca 2018 r., sygn. Ts 107/17, OTK ZU B/2018, poz. 128).

Okoliczność ta przesądza, iż skarga w części, w jakiej została wniesiona w związku z wydaniem postanowienia NSA z 14 czerwca 2019 r., jako rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, nie spełnia wymogu określonego w tym przepisie.

2.2. W terminie skarga została natomiast wniesiona w części, w jakiej kwestionuje konstytucyjność art. 398²³ k.p.c. oraz art. 44 ust. 2 u.o.t.p.TK z uwagi na to, że stanowiły – zdaniem skarżącej – podstawę postanowienia Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r. Jednak w tym zakresie skarga nie spełnia określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK wymogu wskazania wolności lub praw skarżącej oraz sposobu w jaki jej zdaniem, zostały one naruszone. Nie spełnia także określonego w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK wymogu uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącej, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie. Ciężar uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem spoczywa bowiem na skarżącym (zob. postanowienie pełnego składu TK z 22 lipca 2015 r., sygn. SK 20/14, OTK ZU nr 7/A/2015, poz. 115), a Trybunał orzekając związany jest wskazanym w skardze zakresem zaskarżenia (art. 67 ust. 1 u.o.t.p.TK).

W *petitum* skargi skarżąca zarzuciła wskazanym przepisom ustawy (przedmiot kontroli) niezgodność ze wskazanymi przepisami Konstytucji (wzorzec kontroli). Jednak uzasadnienie skargi, za wyjątkiem poszczególnych cytatów z orzeczeń Trybunału i wskazywania nieskonkretyzowanych, ogólnych twierdzeń nie zawiera argumentów lub dowodów

na poparcie zarzutu niekonstytucyjności kwestionowanych norm. Skarżąca nie wskazała, jakie jej prawa lub wolności wynikające ze wskazanych przepisów Konstytucji oraz w jaki sposób zostały naruszone przez oparcie wskazanego orzeczenia na kwestionowanych w skardze przepisach prawa. Nie wskazała także związku zachodzącego między naruszeniem praw podmiotowych i ostatecznym orzeczeniem jako środkiem naruszenia oraz niekonstytucyjnością podstawy prawnej tego orzeczenia, co stanowi zasadniczy wymóg skargi konstytucyjnej, wynikający bezpośrednio z art. 79 ust. 1 Konstytucji (zob. wyroki pełnego składu TK z: 17 lipca 2013 r., sygn. SK 9/10, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 79; 25 września 2019 r., sygn. SK 31/16, OTK ZU A/2019, poz. 53 oraz postanowienie pełnego składu TK z 11 czerwca 2008 r., sygn. SK 48/07 OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 93). Jeśli związek ten nie wynika z treści badanej skargi oraz wydanego w sprawie ostatecznego orzeczenia, skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK (zob. postanowienia TK z: 22 maja 2018 r., sygn. Ts 27/17, OTK ZU B/2018, poz. 119; 16 lipca 2018 r., sygn. Ts 212/17, OTK ZU B/2018, poz. 169; 11 września 2018 r., sygn. Ts 18/17, OTK ZU B/2019, poz. 150; 21 maja 2019 r., sygn. Ts 51/18, OTK ZU B/2020, poz. 174; 16 października 2019 r., sygn. Ts 232/17, OTK ZU B/2020, poz. 39; 14 listopada 2019 r., sygn. Ts 13/19, OTK ZU B/2020, poz. 63). W przeciwnym razie żądanie kontroli w trybie skargi konstytucyjnej byłoby oderwane od rozstrzygnięcia kształtującego prawa lub obowiązki skarżącej jako konkretnego, zindywidualizowanego podmiotu (zob. wyrok z 3 czerwca 2020 r., sygn. SK 36/19, OTK ZU A/2020, poz. 23), co naruszałoby – wynikający z art. 79 ust. 1 Konstytucji – wymóg wykazania doznania naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw o charakterze osobistym i bezpośrednim (zob. postanowienie pełnego składu TK z 10 marca 2015 r. sygn. SK 65/13, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 35). Powyższe wątpliwości nie zostały również wyjaśnione w piśmie z 1 września 2021 r. stanowiącym odpowiedź skarżącej na zarządzenie Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 3 listopada 2021 r. wzywające m.in. zarówno do wskazania sposobu naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącej, wynikających z przepisów Konstytucji określonych jako wzorzec kontroli, które zdaniem skarżącej zostały naruszone przez oparcie ostatecznego orzeczenia na kwestionowanych w skardze przepisach, jak i do uzasadnienia niezgodności kwestionowanych w skardze przepisów z konstytucyjnymi wolnościami lub prawami skarżącej, wskazanymi w skardze jako wzorzec kontroli.

Okoliczności te przesądzają, iż skarga w części, w jakiej została wniesiona w związku z wydaniem postanowienia Sądu Rejonowego z 6 października 2020 r., jako rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, nie spełnia wymogów określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p.TK.

3. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.